

Teksti Maria Loikkanen

Kirjoittaja on tekstien parissa mielellään puuhaileva jokapaikan höylä, joka rakastaa puutarhan hoitoa.

Projekti nimeltä neitsyys

Salla Simukka: *Viimeiset*

WSOY 2005. 177 s.

ISBN 951-0-30625-8

SALLA Simukan *Viimeiset* tarttuu ehkä vähän arkaankin aiheeseen, josta ei juurikaan puhuta ääneen: seksuaalisuus ja etenkin neitsyyden menettäminen. Viimeiset lähestyy aihetta kolmen nuoren naisen kautta – Rauhan, Miljan ja Venlan, jotka tekevät syksyllä diilin, että neitsyydestä pitää päästä eroon jouluun mennessä.

Ehkä olen tullut vanhaksi tai jotakin sinnepäin, mutta äkkiseltään tyttöjen diili tuntuu kovin raa'an "bisnesmäiseltä" – ihan kuin oma keho olisi jonkinlainen tavara, jota täytyy kohdella tietyllä tavalla jonkin olemassa olevan (nykyajan) mallin mukaan. Tällaiset fiilikset saavat luonnollisesti miettimään sitä, kuinka asiat elävässä elämässä nuorten naisten ja miesten kohdalla nykyään ovat? Onko oma keho ja etenkin oma seksuaalisuus ikään kuin jonkinlaista "tavaraa", jota kulutetaan koska "kaikki muutkin tekevät niin"? Tässä mielessä ajateltuna Simukan kirja onkin loistava, koska se kertoo niin nuorelle kuin vanhallekin lukijalle siitä, että omaan seksuaalisuuteen, ja etenkin orastaviin seksuaalisiin kokeiluihin liittyvät asiat eivät välttämättä olekaan niin yksinkertaisia "toimituksia", kuin nuori saattaa ajatella.

Itse ajattelin useamman kerran kirjaa lukiessani myös sitä, että etenkin nuorille miehille Viimeisten lukeminen tekisi hyvää. Suurinta osaa pojista alkavat tytöt ennen pitkää kuitenkin kiinnostaa, ja heidän olisi hyvä tajuta se, että mistä mies saattaa saada paljonkin mielihyvää, voi mahdollisesti olla tytölle hyvinkin epämiellyttävä tai jopa kivulias koettelemus. Simukka tuo tällaisia asioita rivien väleissä esille, mutta ei onneksi saarnaa, moralisoi tai opettamalla opeta, sillä sellaisten keinojen käyttö vetäisi auttamatta maton tämän mainion tekstin alta.

Simukan kerronta on erittäin luontevaa ja selkeää, ennen kaikkea realististista. Hänellä ei onneksi ole tarvetta kirjoittaa monimutkaisesti tehdäkseen tekstistä "kiinnostavaa", lukijan ei tarvitse painiskella metaforien parissa ja miettiä onko ymmärtänyt lukemaansa. Tällaisenaan rehellinen, suorasukainen ja kiinnostava teksti imaisee mukaansa tehokkaasti. Simukan tytöt tulevat hyvin lähelle elävää elämää niin kerronnan kuin sisällönkin kautta – pikkuhiljaa tytöt huomaavat, että neitsyyden menettäminen on vähän muutakin kuin vain yksi "projekti" muiden joukossa. Asian "hoitaminen" ei välttämättä ole lainkaan niin yksinkertaista elävässä elämässä, kun pelissä on myös tunteet, ja oma kehokaan ei välttämättä toimi toivotulla tavalla tärkeän hetken tullessa eteen.

Teoksen kerronta on myös mielenkiintoista, tai lähinnä se, kuinka kerronta vaihtelee minä-kertojista kaikkietietävään kertojaan, ratkaisu joka toimii yllättävän hyvin. Minä-kertoja osuuksissa tytöillä on hyvin erilaiset tyylit kertoa omista elämistään, luonnollisesti tämä vaikuttaa myös siihen, minkälainen kuva tytöistä muodostuu lukijan mielessä. Rauhan räväkkä olemus naurattaa, Miljan ja Venlan rauhallisemmat ja ehkäpä vähän sisäänpäin kääntyneemmät luonteet tuovat mieleen sen "tavallisen suomalaisen tytön".

En ole Simukan aikaisempaa tuotantoa lukenut, mutta Viimeisten perusteella ei ole epäilystäkään siitä, etteikö Simukka osaisi kirjoittaa. Kertomus etenee rennon luontevasti, kömpelöistä dialogeista tai yleensäkin kerrontaan liittyvistä ongelmista ei ole tietoaakaan. Lisäksi itse tarina toimii erittäin hyvin, vaikka monesti useamman henkilöhahmon kautta tarjotut näkökulmat ja erilaiset kerrontatekniikat tuovat tarinaan jäykkyyttä ja teennäisyyttä, kun teoksen rakenne ei yksinkertaisesti toimi. Näin ei käy Viimeisissä, Simukka sovittelee taitavasti tarinan palasia toistensa lomaan. Ennen kaikkea Viimeiset käsittelee arkaa aihetta rennon luontevasti, ilman turhia kauhisteluja tai moralisointeja. Tällaista on ilo lukea.